

er et Tilfælde. Nej, kom frem med Navnene! Det er godt, ogsaa for Folk nede i Sønderjylland; saa kan der være nogle Folk dernede, som kender vedkommende og siger: Det er klart, at han er blevet udvist. Gaar man derimod saa abstrakt frem som det ærede Medlem: at han nævner nogle Tilfælde og end ikke ønsker, at Oplysninger fra min Side skal komme frem for Offentligheden, er jeg daarligt stillet. Nu er det saa heldigt, at det ærede Medlem har i en Skrivelse til mig — ikke en privat Skrivelse — nævnt disse tre Navne; derfor kan jeg indlade mig paa de tre Tilfælde i Dag. Men jeg maa stadig hævde, at det er ikke korrekt at angribe uden at nævne Navne og saa 14 Dage efter meddele den ulykkelige Minister Navnene, saa at han ikke straks kan tage til Gemæle.

Jeg skal, som sagt, omtale de tre Tilfælde, og samtidig maa jeg oplyse, hvad det ærede Medlem har ment at kunne meddele Offentligheden om disse Tilfælde. Det ærede Medlem meddeler i sit Blad Offentligheden, altsaa ogsaa til Brug for de tyske Aviser, følgende: „Det havde sikkert været klogere handlet af Ministeren, om han havde ladet være med at røre ved dette for ham selv kildne Spørgsmaal, thi det rammer jo ham, naar vi skal frem med Beviserne for vore Paastande“. Dette er Indledningen til Artiklen. Jeg havde derfor ventet, at der var kommet nogle Beviser. Det ærede Medlem fortsætter senere: „Under Köller-Politik forstaar vi her i Sønderjylland den Naalestikspolitik, som daværende Regeringspræsident v. Köller førte i vor Landsdel, en Politik, som ofte førtes ad ret krogede Veje for at faa Ram paa de Personer, han vilde til Livs“. Denne Definition er vistnok rigtig. Jeg tror derfor, at hvis der nede i Sønderjylland kun udvises den samme Politik, som bliver udvist i hele det øvrige Rige, og kun udvist den samme Politik overfor Tyskere som overfor alle Nationaliteter, vil det ærede Medlem ikke kalde det en Köller-Politik. I alt Fald bliver det en Köller-Politik i en noget anden Forstand, end vi hidtil har kendt den.

Jeg gaar saa over til de tre Tilfælde. Jeg skal læse dem op i Bladet, saa kan jeg lettere gendrive dem. Det hedder: „Vi skal hjælpe til med at opfriske Ministerens Hukommelse. En Forretningsfører hos Firmaet Sachs & Deisselberg i Haderslev, som har været hos Firmaet lige siden Krigen, havde faaet Tilladelse til Ophold. Men en Dag fik han at vide, at denne

Tilladelse ikke gjaldt hans Hustru. Manden saavel som Hustruen blev stævnet flere Gange, og Hustruen fik Paahold om at rejse ud af Landet, da Opholdstilladelsen ikke gjaldt hende.“ Jeg skal om dette Tilfælde sige, at det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at Manden havde faaet Tilladelse til at opholde sig her i Landet. Forholdet er det, at han kun havde et Grænsepasserkort, udstedt af den allierede Kommission. Han havde ikke en Gang et tysk Pas, langt mindre var det forsynet med dansk Visum. Vedkommende Mand var her altsaa ulovligt, men vi gjorde dog intet ved ham, vi tillod ham at blive. Saa rejste han uden videre ned til Tyskland og giftede sig. Det er selvfølgelig lovligt, men det faar hos det ærede Medlem den Formulering, at vedkommende havde faaet Tilladelse til Ophold, men en Dag fik han at vide, at denne Tilladelse ikke gjaldt hans Hustru. Jeg forstaar ikke en saadan Maade at skrive paa. Jeg skal yderligere tilføje, at jeg ved ikke, om det ærede Medlem vilde have, at jeg, naar en Mand, som ulovligt opholdt sig her i Landet, som ikke havde noget af de tyske Myndigheder udstedt Pas med dansk Visering, pludselig rejser til Tyskland for at gifte sig, saa skulde bukke for dem begge og sige: I skal selvfølgelig have Lov til at være her i Landet. Jeg ved ikke, hvad den danske Rigsdag vilde sige, hvis jeg stillede mig paa et saadant Standpunkt. Vi sagde ganske høfligt — jeg antager ikke, det var å la Köller —, at der kunde ikke „for Tiden“ gives Tilladelse til Hustruen. Jeg synes, der deri laa en stærk Angivelse af, at de vilde nok kunne faa den senere, ellers vilde man ikke have brugt Udtrykket „for Tiden“. Han fik senere Tilladelse til at være her, den 1. December 1920 blev hans Forhold ordnet, medens han allerede i Juli Maaned havde indgaaet Ægteskab. Siden søgte hun igen om at faa Tilladelse, og saa gav vi Tilladelsen, da der blev lagt megen Vægt paa, at hun fik den. Jeg tror ikke, nogen kan mene, at dette Tilfælde har noget med Köller-Politik at gøre: at vi ikke pludselig giver en Mand, der er ulovligt her i Landet, uden tysk Pas og uden dansk Visering, Tilladelse til at tage sin Kone herop, naar han er rejst ned for at gifte sig paa et Tidspunkt, da han ulovligt var her i Landet. Jeg beklager, at det ærede Medlem til Brug for den tyske Agitation har givet en saadan Fremstilling i dette Blad. Den er altsaa forkert. Jeg var lige ved at bruge et stærkere Udtryk, men det skal jeg dog undlade. Det ærede Medlem sagde selv, at han kendte Sagens